

Af Kommunerne udredes til Staten et Bidrag til Lønning og Pensionering af det fastsatte Antal Betjente. Dette Bidrag, der ikke maa overstige en Femtedel af ovennævnte Udgifter i hvert Regnskabsaar, fordeles paa København, Frederiksberg samt Amts- og Købstadkommunerne efter Indbyggerantal.

Staten overtager Udgifterne ved Politiets Uniformering og øvrige Udrustning. De af Kommunerne til Politiets udelukkende Brug anskaffede Befordringsmidler overgaar til Staten mod Betaling efter Vurdering.

Staten overtager Pensioneringen af samtlige fast ansatte kommunale Polititjenestemænd. Den Pensionsbyrde, som en Kommune har paadraget sig overfor de Polititjenestemænd, som overgaar til Statens Tjeneste eller kunde være overgaaet hertil, opgøres efter de af Statsanstalten for Livsforsikring anvendte Regler for Pensionsbyrders Beregning. Af det Beløb, som derved udkommer, indbetaler Kommunen $\frac{4}{5}$ til Staten i Løbet af højst 25 Aar med mindst $\frac{1}{25}$ aarlig. Den til enhver Tid resterende Kapital forrentes med 4 pCt. p. a.

Alle andre Udgifter, der foranlediges ved de Sager og Rets-handlinger, som Strafferetsplejen medfører, derunder Udgifter til Vederlag og Diæter til offentlige Anklagere, der faar Vederlag for den enkelte Sag, samt til beskikkede offentlige Forsvarere, afholdes i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler, dog at Bestemmelsen i Lov om Omordningen af Københavns Politi m. v. af 11. Februar 1863 § 17 om Statens Tilskud til Københavns Politi ophæves.

Af de Udgifter, som medgaar til Vederlag og Diæter til beskikkede offentlige Forsvarere, godtgør Statskassen vedkommende kommunale Kasser Halvdelen.

Bestemmelsen i Forordning af 15. September 1832 § 3, jfr. Forordning af 29. November 1837 § 5, om ekstraordinær Repartition paa Landdistrikterne og Købstæderne af Udgifter i Straffesager ophæves.

Det socialdemokratiske Mindretal vilde imidlertid ikke afholde sig fra Deltagelse i Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag for at søge opnaaet de flest mulige Forbedringer af dette, hvis Mindretallets principale Forslag skulde blive forkastet, og af hele Udvalget eller Ministeren samt af et Mindretal stilledes derfor ogsaa en Række Ændringsforslag til Lovforslaget.

Af de første Forslag skal følgende nævnes:

1) En Ændring i Retsplejelovens § 109, dels gaaende ud paa, at de tidligere »Politiassessorer« fremtidig benævnes »Politiadvokater«, og dels, at disse ikke skal staa i direkte Underordningsforhold under Politiinspektøren.

2) En Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter som Regel ingen kan ansættes som Politimester uden i 3 Aar at have